

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 10 • Perjantaina 27. toukokuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Stipendikoulujen ylioppilaat keväällä 2011

Keväällä juhlivat ylioppilaat ja monet ammatteihin valmistuneet. Kevät on monelle elämän taitekohta. Juhlan jälkeen alkaa valmistautuminen pääsykokeisiin tai työpaikan etsintä. Mutta 4.6. on aika kohottaa malja ja ojentaa kukkakimppu kaikkien niiden kunniaksi, jotka ovat kulutuksensa lopettaneet ja toivottaa onnea tulevaisuuteen.

Koko Suomessa noin 30 000 opiskelijaa painaa valkolakin päähänsä 4.6.2011. Lukumäärä tarkentuu toukokuun loppuun mennessä, koska joillakin voi vielä olla suorittamatta puuttuvia lukion kursseja.

Kurkijoki-Säätiöllä on kaksi stipendiaattikoulua: Elisenvaaran lukio Pöytyällä ja Loimaan lukio Loimaalla. Vuosittain säätiö jakaa kummankin koulun kurkijokelaistaiselle hyvin menestyneelle opiskelijalle 150 euron stipendin.

Elisenvaaran valmistuu 40 ja Loimaalta 86 uutta ylioppilasta tämän hetken tietojen mukaan.

Stipendin vastaanottamisen edellytyksenä on, että stipendiaatti tulee Pitäjäjuhlille esittämään nuoren puheenvuoron. Näitä nuoria stipendiaatteja onkin vierailut juhliissamme jo useamman vuoden. Puheissa on kuultu nuorten mielipiteitä karjalaisuudesta ja sen vaikutuksista heidän elämäänsä. Monella stipendin saajalla sukujuuret ulottuvat kurkijoke-

Pöytyän Elisenvaaran lukion:

Aaltonen Sanna
Ahola Henna
Arkkila Kalle
Arvola Marjut
Eko Reetta
Helttula Antti
Joki Sari
Julin Niko
Kaitonen Veera
Kinnunen Matias
Korpialho Rosa
Kumpulainen Julia
Kumpunen Iris
Leppäkoski Markus
Lindgren Jenniina
Mäki Sinikka
Mäkilä Toni
Partiainen Anna
Pullinen Aino
Pällijeff Janno
Reide Jani
Rouvali Samuli
Saari Sanni
Sahla Tiia
Sairio Markku
Seppälä Iida
Sillanpää Mika
Silvola Ilona
Syrjälä Sanni
Säilä Sini
Taavo Taru

Tamminen Erika
Tiensuu Erno
Varhia Heta
Ventovuori Annika
Viitaharju Marjut
Virrasoja Noora
Virtanen Atte
Virtanen Essi
Virtanen Niko

Loimaan lukio

Aaltonen Noora
Alanne Jonne
Anttila Reetta
Breitholtz Per-Erik
Eskola Ella-Riikka
Eskola Satu
Forsbacka Kaisa
Haavisto Eeva-Stiina
Hallapelto Eveliina
Halme Mikael
Helenius Maija
Henttonen Emmi
Horffrén Artturi
Hongisto Elina
Horn Petteri
Höijer Nea
Jaatinen Vilma
Jalonen Maiju
Jalonen Meri
Järvinen Juuso
Kankare Hannu
Kara Tuomas

Kartano Henry
Keskitalo Katri
Kivelä Camilla
Koivisto Elina
Korpela Aleksi
Korvenpää Tomi
Kulmanen Sami
Laakso Juuso
Laakso Taru
Laaksonen Iko
Laine Maiju
Lankinen Miia
Lehtisalo Salla
Lehto Kai
Lehtonen Annamari
Leppänen Suvi
Lindsten Viljo
Liukkonen Maria
Lähteenmäki Jenni
Manninen Mona-Lisa
Marjamäki Laura
Mononen Elina
Mutkala Miikka
Mäensalo Paula
Mäentaus Juha
Mäki Henna
Mäkilä Annina
Mäkimattila Aleksi
Mäkimattila Sakari
Neero Johanna
Niemelä Mikael
Nuutila Ida
Närvänen Laura

Ojavalli Helena
Onnela Iida
Paukkio Matias
Pietilä Lasse
Pitkänen Sakari
Rasi Eemeli
Reko Susanna
Reunanen Antti-Veikko
Reunanen Johanna
Retulainen Eero
Räihä Johannes
Salminen Maiju
Siren Karoliina
Taina Laura
Tenkanen Juho
Tiiri Wilhelmiina
Tikakoski Aleksi
Toivola Iida
Tuominen Emma
Uusitalo Liisa
Uusitalo Marianna
Vanhainen Iida
Vento Teemu
Virtanen Iida-Maria
Visti Hennakaisa
Voitto Eetu
Välimäki Susanna
Välitalo Essi
Ylén Tytti
Yli-Mikola Jonna
Ählman Oskari

Onnittele valmistuneita, ilmoita perhetapahtumista...

Kevätaika on valmistuneiden ja valkolakkien juhla-aikaa. Kesällä vietetään häitä ja rippijuhlia, syntymäpäiviä ja kastejuhlia juhliitaan läpi vuoden. Kurkijokelainen on kaikkien kurkijokelaisten ja hiitolaisten oma ilmoituslehti. Onko sinulle tulossa perhejuhlat tai valmistujaisjuhlat, lakkiaiset, rippijuhlat, häät, syntymäpäivät...? Julkaisemme mielellämme henkilöiden, joiden juuret johtavat Kurkijoelle tai Hiitolaan, perhe- ja valmistujaisilmoituksia. Mukavaa, jos voit liittää uutisen yhteyteen myös valokuvan joko liitetiedostoina tai postitse lähetettynä. **Valmistumis- ja perhe uutiset julkaistaan maksutta.**

Seuraava lehtemme ilmestyy 10.6. Siihen tulevien onnittelevien tulisi olla toimituksessa viimeistään 7.6, joten ehditte saada lehteen vaikka uuden ylioppilaan tai juuri valmistuneen kuvan.

Surun kohdatessa kuolinilmoitus kertoo tapahtuneesta. Välitämme kuolinilmoituksia myös lähialueen paikallislehtiin. Kuolinilmoitukset ovat maksullisia, mutta niidenkin hinta on edullinen verrattuna moniin muihin lehtiin.

Ota Kurkijokelainen-lehti mukaan elämäsi tapahtumiin!

Tässä lehdessä

Elisenvaaran koululaiset kohtasivat

Kurkijoen Elisenvaaran koulun opiskelijat matkasivat viideksi päiväksi Pöytyän Elisenvaaraan kouluun vieraiksi. Oppilasvaihdon on avattu pää ja molemmat koulut toivovat yhteistyön jatkuvan.....s. **5**

Keväinen luonto tervehti viime viikolla Kurkijoelle matkanneita. Suloinen suvi saapui matkalaisten mukana, kun vielä keskiviikkona ja torstainakin sadekuurot kastelivat maata, niin viikonloppuna aurinko paistoi ja värit hehkuivat.

Kuvat kertovat keväästä sivuilla **6-7**

Suuri tulipalo Kurkijoella 1937

Marjaliisa Laineen kokoama kuvaker-tomus tulipalosta valottaa taas yhdeltä kohdalta Lopotin

historiaa sivuilla **8-9**

Karjalaiset Kesäjuhlat

Turussa 17.-19.6.2011

Toimitus on avoinna
tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät
10.6., 1.7. ja 15.7.

Mikä saa sinne takaisin?

Palasimme ensimmäiseltä lukijamatkalta viime sunnuntaina. Ensimmäistä kertaa Kurkijoella oli mukana varsinais-suomalainen mieheni. Hänen työpaikkansa kahvipöytäkeskustelussa oli pohdittu, mikä saa karjalaiset vuosi vuoden jälkeen palaamaan vanhoille sukunsa paikoille ”kivijalkoja potkimaan”.

Joku ihmetteli sitä – kun ei siellä ole enää mitään! Toinen päivitteli, että sieltä on lähdetty melkein 70 vuotta sitten, kuka niitä enää muistaa.

Sitten mieheni tokaisi, että hän oli suunnitellut jo ennen Kurkijoen matkaa käyvänsä tänä kesänä Somerolla, missä on itse syntynyt ja äitinsä suvun kotipaikoilla.

Keskustelun suunta muuttui. Moni totesi ajaneensa vanhojen asuinpaikkojensa ja vanhem-

piensa asuinpaikkojen ohitse matkoillaan ja katsoneensa, miltä ne tänään näyttivät.

Suurin osa suomalaisista tekee näitä kotiseutumatkoja suuremmin huomaamatta, suuremmin etukäteen suunnittelematta. Evakkokarjalaisilla tilanne on toinen.

Entä jos kotipaikalle ei ole päässytäkään mo-
neen kymmeneen vuoteen? Entä jos kotipaikalle pääsy vaatii kuukausien valmistautumisen passin ja viisumien hankkimisineen?

Kahvipöydässä istuvat miehet totesivat – kenties se hetki, kun sinne vihdoinkin pääsee on jotenkin arvokkaampi.

Ymmärrys löytyi.

Helena Sulavuori

Rukoilkaa te siis näin

Suomalaiset rukoilevat – suomalaiset eivät rukoile. Haastattelututkimuksissa vaaka painuu vahvasti ensimmäisen vaihtoehdon puolelle. Ihmiset rukoilevat – viimeistään hädässä. ”Hartaasti minä odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli huutoni.” Luottamus rukouksen mahdollisuuksiin nousee kokemuksesta, että Jumala vastaa.

Silti joskus on vaikea rukoilla. Ei löydä sanoja, ei osaa itse-
kään kertoa, mikä mättää. Joskus taas mieli on niin matalalla, että ei edes jaksa rukoilla, vaikka mieli tekisi.

Silloin avuksi tulevat muiden muotoilemat rukoukset. Kir-
kon rikkaasta rukousperinteestä voi kuka tahansa löytää itsel-
leen sopivimmat sanat. Runsas rukouskirjojen määrä helpottaa
etsimistä. Sitä paitsi toisen kirjoittama rukous saattaa avata
näköaloja rukouksen käyttötavoille.

Aivan asian ytimessä ollaan myös silloin, kun rukoillaan
Jeesuksen opettama rukous. Hän ei tyytynyt kehottamaan ru-
koilemiseen, vaan sanoi: ”Rukoilkaa te siis näin.” Isä meidän
–rukousta käytetään mallina siitä, mitä kaikkea rukous voi ja
mitä sen tulisi sisältää: kiitosta, ylistystä, pyyntöjä, Jumalan
varaan jättäytymistä, synnin tunnustamista, palvontaa.

Joskus kiinnitämme liikaa huomioita sanoihin ja lauseisiin.
Rukouksen voima on kuitenkin pikemminkin sielun mielialas-
sa kuin oikein muotoilluissa virkeissä. Siten oikein sinnikäs
rukoilija huomaa muuttuvansa rukoilemisen mukana. Ajatuk-
semme kääntyvät siihen, mikä on oikein toimia. Rukoillessa
lähestymme ensin Jumalaa ja sen jälkeen toista ihmistä. Rukoi-
leminen siis myös muuttaa meitä itseämme. Jumala puhuttelee
meitä ja me vastaamme hänen puhutteluunsa.

Viime kädessä rukoilemisen ytimen löydämme Isä meidän
rukouksen alusta:

”Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

Tulkoon sinun valtakuntasi.

Tapahtukoon sinun tahtosi.”

Juha Lassila

Juha Lassila toimii Aalto-yliopiston
Otaniemen kampuspappina.

Kuolleita

Rakkaamme

**Terttu Annikki
LAMPINEN**

* 8.1.1929 Kurkijoki
† 14.4.2011 Lappeenranta, EKKS

Emme unohda muistoas kaunistaa,
hyvää.
Viime leposi olkoon rauhaa, syvää.

Annikin muistoa kunnioittaen
Kirsti-serkku perheineen
Irja-serkku perheineen
Riitta ja Ari perheineen
Raimo Veijalainen perheineen
Terttu
Muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten saattamana.
Lämmin kiitos osanotosta.

Muistettavaa

**Loimaan Seudun Karja-
laseuran jäsenten väli-
set onkikilpailut** pidetään
sunnuntaina 29.5. klo 11-14
Maamieskoulun luona olevan
matonpesupaikan rannassa.
Ilmoittautumiset sihteerille
050-3628966.

**Kalakurjet, Pihan siivo-
us- ja laiturinlaittotalkoot**
Veljesrannassa maanantaina
30.5. klo 10 alkaen. Työvälinei-
tä mukaan.

Vampulan karjalaiset ry
Tupailta Tuulikki ja Veikko
Sipolaisella ti 31.5. klo 18. Ter-
vetuloa

Kiitoksia

Lämmin kiitos

muistamisesta täyttäessäni
85 v. 1.5.2011.

Elsa

Nimi- päivät

Toukokuu
viikko 21

27 pe Ritva
28 la Alma
29 su Oiva, Oliver, Olivia,
Oivi

viikko 22

30 ma Pasi
31 ti Helka, Helga

Kesäkuu

1 ke Teemu, Nikodemus
2 to Helatorstai, Venla
3 pe Orvokki, Viola
4 la Puolustusvoimain
lippujuhlan päivä,
Toivo
5 su Sulevi

viikko 23

6 ma Kustaa, Kyösti,
Kustavi
7 ti Suvi, Roope, Robert
8 ke Salomon, Salomo
9 to Ensio

TALKOOLAISIA TARVITAAN!

Kurkijoki-Säätiöllä
on varattuna myynti-
esittelypöytä Karjalaisella
torilla Karjalaisilla
Kesäjuhlilla Turussa 17.-
19.6. Tule vaikka pariaksi
tunniksi avuksemme
esittelemään Kurkijokea
ja myymään tuotteita.
Ota yhteyttä toimitukseen!
p. 050-5213336

Onks tietoo KYSYMYKSET?

- Missä sijaitsee Suomen ensimmäinen ydinvoimalaitos?
- Minkä liikkeen perustaja on Robert Baden-Powell?
- Mikä on maailmankaikkeuden yleisin alkuaine?
- Minä vuonna järjestettiin Berliinin olympialaiset?
- Mikä on ihmiskunnan vanhaisimpia työsuojelulajeja?
- Kuinka monta metriä on yksi meripeninkulma?
- Mikä on Suomen yleisin puulaji?
- Minkä joen sivujoki on Inarijoki?
- Kenen kirjailijan nimi oli Johannes Brofeldt?
- Minkä soittimen taitaja oli Lasse Pihlajamäki?

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Osanottoon

*Kurkijoki-
adressi*

4 erilaista: kirkko, vanha
maisemakuva, värillinen
maisemakuva, kulleroita

Hinta: 8 € saatavissa toimituksesta

Haapasen Hautaustoimisto
TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

27.5. Herra näytti, että hän on meidän pelastajamme, hän osoitti vanhurskautensa kansojen nähden. Ps. 98:2

28.5. Minun kansani saa asua rauhan nuijilla, turvallissa asuinpaikoissa, huolettomilla leposijoilla. Jes. 32:18

29.5. Jeesus opetti ja sanoi: "Kun sinä rukoilet, mene sisälle huoneeseesi, sulje ovi ja rukoile sitten Isäsi, joka on salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut." Matt. 6:6
Virsi 353:1 Puolees, Jeesus, rukouksin, huokauksin käänny, köyhä syntinen. Auta alla ahdistusten, kiusausten, riennä, Herra armoinen.

30.5. Kertokaa tästä riemuiten, kuuluttakaa, viekää viesti maan ääriin asti. Sanokaa: "Herra on lunastanut palvelijansa Jaakobin vapaaksi!" Jes. 48:20

31.5. Me tuomme sinulle nöyrät pyyntömmme, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen. Dan. 9:18

1.6. Myös Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Room. 8:26

2.6. Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia taivaita ylemmäs täyttääkseen kaikkeen

läsnäolollaan. Ef. 4:10
Virsi 109:4 Ja niin kuin nousit kunniaan pilvessä valoisassa, niin saavut jälleen päälle maan suuressa kunniasa, ja tuomariksi jokaisen käyt, Herra maan ja taivaitten.

3.6. Hyvä on sen osa, joka luottaa Herraan, ei etsi apua pahan voimilta eikä käänny niiden puoleen, jotka valhetta palvelevat. Ps. 40:5

4.6. Me tiedämme, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen. Room. 8:28

5.6. Juhlan suurena päätöspäivänä Jeesus nousi puhumaan ja huusi kovalla äänellä: "Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon!" Joh. 7:37
Virsi 568:5 Tee, Luoja, Henki, ihmeesi näin myöskin minussa. Voimalla armonlähteesi nyt minut uudista, nyt minut uudista.

6.6. Herra, kuule, kun hუudan sinua! Ole minulle armollinen, vastaa pyyntööni. Ps. 27:7

7.6. Sydämeni muistaa sinun sanasi: "Etsikää minun kasvojani." Herra, minä tahdon etsiä sinua, älä kätke minulta kasvojasi! Ps. 27:8-9

8.6. Opetuslapset pitivät kaikki yhtä ja rukoilivat lakkaamatta yhdessä joukkoonsa kuuluvien naisten sekä Jeesuksen äidin Marian ja Jeesuksen veljien kanssa. Ap. t. 1:14

9.6. Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden. Joh. 16:13

In memoriam

Kerttu Annikki Varjuksen o.s. Kähkönen muistolle

s. Hiitolassa 20.7.1924
k. Nakkilassa 5.5.2011

Hautaus Nakkilassa
21.5.2011

Viikko sitten sunnuntain otsikkona olivat sanat "Jumalan kansan koti-ikävä". Virsiehdotuksessa oli monia virsiä, joita olemme tottuneet käyttämään hautaus- ja muistotilaisuuksissa, esimerkiksi tämä tuttu VVK 365:4: "Käy isänmaataan kohti ain' tien kaidan matkalaiset. He ovat täällä vieraat vain ja oudot, muukalaiset. Ei majaa heillä kestävä, vaan vaivaa, koti-ikävää on heillä maailmassa. – Vaan kotinsa he tietävät saavansa taivahasta. Yöt, päivät sinne rientävät turhasta maailmasta. Ja isänmaata ihanaa tää matka aina tarkoittaa, he sinne ikävöivät."

Tätä koti-ikävää tunnettiin jo pitkään Varjuksen ystävä-kodissa. Kerttu-emännän, aikanaan niin vilkkaan ja eloisan, liikkumismahdollisuudet alkoivat olla vähissä. Muistikuvatkin liikkuvat yhä enemmän vanhoissa, lapsuuden ja nuoruuden Karjalaan liittyvissä asioissa. Siellä oli solmittu sotien melskeiden aikaan Vilhon kanssa avio-
liitto, jota kesti 67 vuotta.

Toisensa nämä nuoret olivat tunteneet paljon pitempään ja varmistuneet jo siitä, että he tulevat yhdessä jakamaan elämän tulevat kohtalot, niin kevyet kuin raskaatkin, niin iloiset kuin surullisetkin. Vihkiloma, tarkkaan ottaen komennustodistus, rintamalta, Vilholle järjestyi, mutta oli hiukan mutkia matkassa. Vilhon oli taitettava matkaa rataa pitkin resiinalla ja loppumatka juosten. Kuulutussasioissa oli vielä tulla ongelmia, mutta lopulta kaikki onnistui ja nuoret voivat papin edessä yhdessä toisen parin

kanssa antaa uskollisuudenlupauksensa Kurkijoen kirkossa juhannuksena 1944. Se annettu lupaus myös on pitänyt. Tyynet ja myrskyt on yhdessä kestäty.

Ihailtavalla tavalla sinä Vilho hoivasit Kerttuasi nämä viimeiset, vaikeat ajat. Ruokailu, lääkkeiden nauttiminen, kaikki jokapäiväiset askareet onnistuivat vain sinun avustuksellasi. Sinä, Vilho, toimit päättäväisesti loppuun asti hyvänä omaishoitajana, kuten nykyään on tapana sanoa. Sinä sanoitkin, että hyvä oli, kun järjestys oli tämä, ja Kertun lähtövuoro tuli ensin.

Kodin rauhassa Kerttu sai käydä viimeiselle leposijalleen. Sitähän me kaikki toivomme ja iltarukouksissa varmaan kukin pyytelemme: "Levolle lasken, Luoja, armias ole suoja! Sijaltain jos en nousisi taivaaseen ota tykösi." Tähän pyyntöön on jokaisella kristityllä oikeus. Jokainen Kristuksen nimeen kastettu saa sanoa sielulleen kuten Psalmissa 4:9 laulaja sanoo: "Rauhassa minä käyn levolle ja nukun, sillä sinä, Herra, yksin annat minun turvassa asua."

Äitienpäiväksi Kerttu nukkui pois näistä ajan vai-
voista. Risto-poika oli hankkimassa juuri äitienpäiväruusua, kun hän sai tiedon, että äiti onkin jo täksi äitienpäiväksi siirtynyt iäiseen, Vapahtajamme meille valmistamaan kotiin, taivaan asuntoihin. Nyt Kivialhon koti muistuttaa lukemattomien tavoin aikanaan hyvin ahkerasta, aikaansaavasta emännästä, joka muiden askareiden ohella ehti myös kesäisin sieneen ja marjaan. Vilho totesikin, että pakaste-
arkut ovat vielä pitkäksi aikaa täynnä Kertun keräämiä ja säilömiä maan antimia. Kukkaset kodin ympärillä ja ikkunain alla muistuttavat nekin entisestä vaalijastaan.

Yhdessä Kerttu ja Vilho muodostivat parin, joka jatkoi jopa urheiluharrastuksetkin keskenään. Usein me yhdessä muistelimme sitä, kuinka he suuntasivat hiihtokilpailumatkansa aina Ruotsiin asti. Sen ajan nykyisiin verrattuna yksinkertaisilla välineillä ja voiteilla yritettiin kaikin voimin päästä tuloksiin. Si-
joitukset eivät ole jääneet minulle ihan mieleen, mutta niinhän sanotaankin, että tärkeintä ei ole aina voittaa, vaan ottaa osaa. Viime vuosina he yhdessä seurasivat urheiluasioita luonnollisesti lähinnä televisioruudusta.

Oman lukunsa yhteisel-
tää taipaleelta muodostavat avioparin loma-matkat, joita he tekivät varmaan joka kesä ja jotka suuntautuvat joskus hyvinkin kauas, aina Yhdysvaltoihin ja Valkoiseen taloon asti! Niitä oli ihan viimeisinä aikoinakin heidän hauska yhdessä muistella ja katsella valokuvia ja kortteja noilta matkoilta.

Seurakunnassamme oli viikko sitten erikoinen juhlatilaisuus, jossa siunattiin kotiseurakunnan multiin nyt vasta erään sankarivainajan maalliset jäännökset, jotka olivat löytäneet Kivennavan entisiltä taistelupaikoilta. Nuori mies ja perheenisä oli kaatunut jatkosodan kovissa taisteluissa ja tämän lääkintämiehen ruumista ei saatu perääntyessä otetuksi mukaan. Vasta nyt oli löydetty kahdeksan miehen yhteishauta, jossa tämä nakkilalainen sotilas oli mukana. Tämä tilaisuus palautti väkevästi kaikkien mukana olleiden mieleen ankeat ja julmat sota-ajat, joista meillä karjalaisilla on aivan omat kokemuksemme.

Vilho ja Kerttu olivat kumpikin sotaveteraaneja, joiden rivit käyvät kaiken aikaa yhä harvennemmiksi. Vil-

ho pääsi, kuten jo totesimme, lyhyelle vihkilomal-
le rintamalta. Hän palveli vielä sodan päätyttyäkin vähän aikaa kersantin vakanssilla puolustusvoimissa. Kerttu taas osallistui, kuten muistopöydän kuva siitä elävästi muistuttaa, nuoresta työstä alkaen lottatoimintaan. Kuvassa hän on vasta 17-vuotias. Helmi Maimäki kokosi nuorista tytöistä lottaporukan, joka seurasi kohta Karjalan takaisinvaltaajien perässä entisille kotiseuduille. Sen sukupolven sota-ajan uhrauksista ja aikaansaannoksista, myös sodan jälkeen tämän maan jälleenrakentamisessa, me nuoremmat emme osaa emmekä muista olla varmaan tarpeeksi kiitolliset.

Aina ajellessani Nakkilan Kivialhon tanhuvilla koetan kuvitella ja muistella sitä aikaa, jolloin karjalaisten uudet kodit yksi toisensa jälkeen kohosivat tuolle laajalle peltoaukealle, Kertun ja Vilhon ja vanhempien koti muiden mukana. Heille syntyi kolme vankkaa poikaa. Pekka, Risto ja Heikki. Ja joka talossa oli pian nuorta elämää niin paljon, että kyläkuntaan tarvittiin uusi sadan lapsen koulutalo. Aika rientää kuitenkin eteenpäin ja nyt se koulutalo on jo lopettanut toimintansa. Mutta näiden vanhojen polvien työn pohjalta me nuoremmat saamme ponnistaa ja jatkaa. Kun kävimme Maijan kanssa osanottokäynnillä Vilhon luona, oli ilo nähdä kuinka Heikin Antti-poika se siellä pellolla reippaasti käänteli traktoriaan kevätkylvöjä valmistellen.

Kristittyinä emme kuitenkaan pysähdy ajattelemaan elämän jatkumista vain jälkeläisissämme.

Jatkuu sivulla 4

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa "Osoite muuttuu" -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2551 tai 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Onnitellen

Onnittelut 90 vuotta Aili HAAPKYLÄ

os. Sipilainen
viettää syntymäpäiväään 27.5.2011.
Aili Haapkylä on syntynyt Tervussa ja asuu tällä hetkellä Helsingin Herttoniemeessä. Hän toimi sotien aikana lottana. Pirteää juhlijaa onnitellen veli perheineen

ONNITTELUT
SYNTYMÄPÄIVÄN
JOHDOSTA!
TOIVOO KOTIVÄKI

Onnittelut kälylle

Aira Lankinen os. Järvinen
(juuret Kurkijoen Sorjossa) 27.5.2011, 60 vuotta
Ei ole kyse siitä kuinka monta vuotta täyttää, vaan siitä kuinka vuotensa käyttää.
Onnitteluihin yhtyy anoppi & appi

Kansanedustaja Marjo Matikainen-Kallström Karjalan Liiton johtoon

Lauantaina pidetyssä Karjalan Liiton liittokokouksessa valittiin ensimmäistä kertaa nainen liiton johtoon. 16 vuotta Karjalan Liittoa johtanutta YTM Markku Laukkasta tehtävässä seuraa kansanedustaja Marjo Matikainen-Kallström.

Liiton varapuheenjohtajiksi valittiin lahtelainen talousneuvos, ex-kansanedustaja Maija-Liisa Lindqvist ja hyvinkääläinen suunnittelija Eevaliisa Kurki, joka toimii Hyvinkään Karjala-seuran puheenjohtajana.

Karjalan Liiton liittovaltuuston puheenjohtajana jatkaa ministeri Matti Puhakka Enosta ja ensimmäisenä varapuheenjohtajana kansanedustaja Esko Kurvinen Oulusta. Uutena puheenjohtajakolmikkoon valittiin kansanedustaja Antti Kaikkonen, jonka sukujuuret ovat Vpl. Pyhäjärvellä.

Puheenjohtajan tehtävistä luopunut Markku Laukkanen kutsuttiin liiton kunniapuheenjohtajaksi.

Liittokokous valitsi uuden liittovaltuuston. Uuden liittovaltuuston edustajien nimet löytyvät Karjalan Liiton sivulta www.karjalanliitto.fi. Liittovaltuuston varajäseneksi valittiin säätiön hallituksen jäsen ja Kurkijoki-Seuran varapuheenjohtaja Riitta Sainio.

Kansanedustaja Marjo Matikainen-Kallström valittiin ensimmäisenä naisena Karjalan Liiton johtoon. Kuva: Eduskunta

Liittokokous hyväksyi jäsenmaksukorotuksen ja sääntömuutokset

Toimintakaudella liiton talous on ollut kireällä, ja toimintoja on jouduttu myös karsimaan. Jäsenmaksut ovat keskeinen toiminnan rahoitusmuoto. Muutoin liiton talous on vakaalla poh-

jalla, eikä velkaa ole. Liiton seuraturat ovat liittokokouskaudella tehneet huomattavaa jäsenhankintaa, sillä liittoon on liittynyt tuhansia uusia jäseniä vuosittain. Vuonna 2010 uusia jäseniä tuli lähes 4000. Liiton jäsenmäärä on yli 40 000 henkeä.

Hallituksen tekemä esi-

tys seuraavien kolmen vuoden jäsenmaksuista hyväksyttiin. Vuosien 2011-2013 jäsenmaksu on 10 euroa / jäsen / vuosi ja vuoden 2014 jäsenmaksun suuruus on 12 euroa / jäsen / vuosi. Säätiöiden jäsenmaksun suuruus on 600 euroa / vuosi. Muihin kansalaisjärjestöihin tehdyssä vertailussa liiton jäsenmaksu on alhainen.

Myös liittokokouksen esityslistalla olleet sääntömuutosesitykset hyväksyttiin. Keskeisin muutos oli se, että jatkossa alle 18-vuotiailta ei peritä jäsenmaksua.

Liittokauden toimintateema on Karjalaiset yhdessä ja tämän vuoden teemana Kulttuurien kohtaaminen. Vuoden teema on esillä mm. Turun Karjalaisilla kesäjuhilla 17.-19.6.2011.

Liittokokouksessa päätettiin liiton toiminta-ajatus, yhteiset arvot sekä strategiset tavoitteet ja periaatteet, jotka ulottuvat vuoteen 2020. Toiminta-ajatuksen keskeinen sisältö liittyy karjalaisen kulttuurin edistämiseen siten, että Karjalan Liitto on elinvoimainen karjalaisuuden foorumi kaikille suomalaisille, ei vain taustaltaan karjalaisille. Vuorovaikutus Karjalan alueeseen ja lähialueyhteistyö on osa liiton toimintaa.

Liittokokous hyväksyi päivitetyn Karjala-ohjelman. Liitto toimii mm. karjalan kielen, karjalaisen ja kalevalaisen kulttuurin säilyttämiseksi.

Karjalan Liitto jakoi myös kultaisia ansiomerkkejä aktiivisille toimijoille ja piirakkamestarin arvoniemiä ansiotuneille. Lisäksi palkittiin toimintakilpailujen ja urheilukilpailujen parhaat.

Mervi Piipponen tiedottaja

Miun Karjalain

Mie luvin Kurkijokelaisesta Karjala-muisteloista ja pyyvetti kirjottamasta, mitä kuka muistaa.

Miun muistissa ei ole oikein paljon. Mie oon 6-vuotisenä viimeks lähtenyt, ko äiti kokos meijät muoskat, niinko se aina sano. Meitä oli neljä, kaksi minnuu vanhempaa veljee ja yks nuorempi veli.

Auto oli tull Suareksen koulun pihhaa. Kuorma-auton lavalle miut nostettiin kaikkiin miehien mukana. Täys se lava ol, mutta sit en muista, mihi se vei, kait johonkii asemalle.

”Täys se lava ol, mutta sit en muista, mihi se vei, kait johonkii asemalle.”

Se miun koti oli pieni. Muistaakseni kaks pientä huonetta. Siinä meitä oli asunut jonkin aikaa kaheksan ihmistä, meitä muoskia neljä, isä, äiti, mummu ja joku, en muista mikä ihminen se oli, ehkä joku sukulainen.

Se oli hyvä koti. Pihassa oli navetta ja pieni aitta, saunaan oli hiukan pitempi matka. Aitan takana kasvoi

kauniita pelto-orvokkeja, en muista täällä nähneeni sellaisia. Pienen tuvan takana oli marjapensaita ja omenapuita, ruusupensas ikkunan takana.

Naapureita oli paljon ja koulu oli lähellä. Kaks vanhempaa veljee kerkes aloittaa siellä koulun. Mie alotin vasta Oripäässä.

En muista sitä reittiä, mistä myö Oripäähän tultiin, ei ainakaan Karjalasta suoraan.

Kyllä mie tahtosin, jotta se Karjala luovutettais takasi, ko se kuuluu Suomelle. Ei se taija onnistuu, mutta ei pie mänettää luottamusta.

Kyllä tiällä Vampulasakin on hyvä asua. Tämä koti, missä asun, on maailman paras paikka, en lähtisi mihinkään, jos ei olis pakko. Elämä on ihan hyvin. On oma puutarha ja kaikki tarvittavat rakennukset ja sauna – se tärkein paikka.

Toivotan kaikille lukijoille hyvää kesää. Karjalan mummon muisti on mennyt aika paljon, mutta hyvä näin.

Karjalan mummo

Jatkoa sivulta 3

Alussa mainitsemani Herran kansan koti-ikävä sisältää sen vahvan ja luovuttamattoman toivon ajatuksen, että kerran vielä kohtaamme kaikki läheisemme ja rakkaamme perin pohjin uudistettuina ja armahdetuina taivaan kodissa. Jeesus testamenttasi meille uuden maan ja uuden kodin Jumalan luona. Se siintää kuoleman laakson takana meille kutsuvasti: ”Tulkaa minun tyköni te kaikki työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” Matt. 11:28. Jumalan kansan lepo ei ole iki-unta, vaan odotettavanamme on herääminen uuteen elämään ja uuteen aamuun. Aluksi lainaamani virsi päättyy toiveikkaasti: ”Ne kaikki, jotka kulkevat autuuden tietä kaitaa, esteitten läpi tunkevat, kun Herra heitä hoitaa. Vie asuntoihin ihaniin, Karitsan häihin iäsiin. Myös meitä hoida sinne!” VVK 430:12.

Jatkan vielä hiukan tuota viime pyhän aihetta ”Herran kansan koti-ikävä”. Ensimmäisen vuosikerran teksti on Joh. 16:16-23. Jeesus sanoo siinä opetuslapsilleen, että hän on käymässä ystävänsä tule näkemään häntä vähään aikaan: ”Vähän aikaa, ettekä te näe minua, taas vähän aikaa ja te näette minut jälleen.” Jeesus toistaa puheessaan seitsemän kertaa nuo kaksi sanaa ”Vähän aikaa”.

Noilla kahdella sanalla täytyy olla siis korostetun suuri merkitys. Eräs pappi luki joskus vanhemmilla päivillään vanhoja tallettamiaan saarnoja ja ihmetteli, ettei hän ollut koskaan

niissä tullut kiinnittäneeksi vielä noihin kahteen pieneen sanaan.

Kuoleman läheisyydessä huomataan usein vasta, miten vähäinen aika on ollut koko ihmisen elämä, vaikka se olisi ollut melko pitkä, niin kuin Kertullakin oli, lähes 87 vuotta. Silloin huomataan, että elämämme on kuin ruohon tai kukan yhden kiitävän kesän kestänyt elämä. Joku onkin todennut jokaisesta ihmisen elämästä: ”Olipa aikaa paljon tai vähän, yht’äkkiä huomaat: Se päättyi tähän.”

Kuoleman vakavuus ja peruuttamattomuus tahtoo aina ensin tuoda meille muiden elämän aikana koettujen murheiden ohella lisämurheen elämäämme. Jeesus sanoi oman kuolemansa edellä: ”Te saatte itkeä ja valittaa... Te joudutte murhehtimaan, mutta tuskanne muuttuu – vähän ajan kuluessa – iloksi.” Jeesuksen ystävät saivat jo kolmen päivän perästä Jeesuksen kuoleman jälkeen ilon päivän, pääsisäisen. Sama on toistuva jokaisen uskossa täältä lähteneen lähdön jälkeen. Murhe on muuttuva iloksi. Eikä siihen muutokseen kulu paljonkaan aikaa. Kun kuolleista herätään, ei kukaan muista, kuinka kauan tuli nukkuneeksi kuolon unta. Pinnalla on vain valtava ilo siitä, jota silloin koetaan ystävien taas tavatessa. On kuin olisi juuri hetkeksi nukahdettu ja herätty ihastelemaan iankaikkisuuden aamun kirkkautta ja rakkaiden ihmisten tapaamista. – Näin paljon lohdutusta sisältyy noihin Herramme kahteen pieneen sanaan ”Vähän aikaa”.

Sakari Honkanen

Pro Carelia -ansiomerkki dosentti Silvo Hietaselle ja dosentti Pirkko Sallinen-Gimplille

Karjalan Liiton hallitus on myöntänyt tänä vuonna kaksi Pro Carelia -ansiomerkkiä. Ne saivat pitkäaikaisesta Karjalaan ja karjalaisuuteen liittyvästä tutkimuksesta dosentti Silvo Hietanen ja dosentti Pirkko Sallinen-Gimpl.

Dosentti Silvo Hietanen on tutkinut sotahistoriaa ja siirtoväen asutusta

Suomen historian dosentti, valtiotieteiden tohtori Silvo Hietanen arvioidaan kansainvälisiä piirejä myöten yhdeksi Suomen johtavista sota-ajan ja sotahistorian tutkijoista. Helsinkiläinen, hämäläiset sukujuuret omaava Silvo Hietanen tutustui karjalaisuuteen jo kouluaikana Karjalan yhteiskoulussa eli entisessä Viipurin uudessa yhteiskoulussa. Mutta siirtoväen asiat veivät mukanaan opiskeluaikana Helsingin yliopis-

tossa. Sekä gradu, lisensiaattitutkielma että väitöskirja liittyivät siirtoväkeen ja erityisesti vuoden 1940 siirtoväen pika-asutuslakiin.

Dosentti Silvo Hietanen on toiminut Karjalan Liiton seminaarityöryhmässä, luennoinut seminaareissa. Lisäksi hän on ollut mukana tuottamassa siirtoväkeä ja evakkoajaa koskevia näyttelyitä.

Silvo Hietanen jatkaa edelleen sodanjälkeisen asutustoiminnan parissa. Työn alla on Vennamon asutustointi ja -politiikka.

Dosentti Pirkko Sallinen-Gimpl on siirtokarjalaisen perinteen tutkija

Suomalais-ugrilaisen kansatieteen dosentti filosofian tohtori Pirkko Sallinen-Gimpl on yksi Suomen arvostetuimmista siirtokarja-

laisen perinteen tutkijoista. Hän on tehnyt merkittävää työtä karjalaisen perinteen parissa. Hän on tutkinut siirtokarjalaisten identiteettiä ja kulttuurien kohtaamista, karjalaisten tapaperinnettä ja sotien jälkeistä rinnakkaiseloa. Karjalainen ruokatalous ja käsityöperinne sekä karjalaisen perheen historia sekä naisten ja lasten asema ovat hänen tutkimusaiheitaan.

Pirkko Sallinen-Gimpl on toiminut Karjalaisen perinteen työryhmässä vuodesta 1969 lähtien. Helsingin yliopistossa perustetun kansatieteen alaan liittyvän työryhmän tarkoituksena on ollut kerätä ja tutkia karjalaisen siirtoväen perinnettä. Työryhmä on tehnyt kymmenen kyselyä, joiden pohjalta Pirkko Sallinen-Gimpl on koonnut muun muassa Karjalaisen keittokirjan.

Karjala-aiheisen runo-

kilpailun pohjalta on alkukesästä ilmestymässä myös runokirja. Lisäksi muita perinnekyselyä hyödyntäviä hankkeita on työn alla. Kyselyt ovat liittyneet karjalaiseen ruokiin, käsitöihin, tapoihin, pukeutumiseen, arkeen ja juhlaan.

Karjalaista perinnettä on kerätty myös Pirkko Sallinen-Gimplin ohjaamalla ikäihmisten yliopiston kursseilla vuodesta 1990.

Pro Carelia -mitali on Karjalan Liiton korkein ansiomerkki

Pro Carelia -ansiomerkki voidaan myöntää henkilölle tai henkilöryhmälle karjalaisuuden hyväksi suoritetusta huomattavasta työstä. Mitäliä on myönnetty vuodesta 2000 lähtien. Ensimmäinen Pro Carelia myönnettiin presidentti Martti Ahtisaarelle.

Oppilasvaihtoa Elisenvaaran kouluissa

Elisenvaaran koulu Pöytyällä sai Kurkijoen Elisenvaaran koulusta vierailijoita 9.-13.5.2011. Sieltä matkasivat koulun rehtori Olga Anatolevna Aleksandrova ja opettaja Irina Vladimirovna Shadrina kuuden oppilaan kanssa tutustumaan kouluoloihin Suomessa. Monelle oppilaalle tämä oli ensimmäinen vierailu rajan tällä puolella.

Kurkijoen Elisenvaaran koulun monet tuntevat paremmin Suohovin kouluna.

Opiskelijat majoittuivat perheissä

– Viikko on kulunut nopeasti ja mukavasti. Kun tulin illalla töistä, takapihallamme oli 15 nuorta, siitä tuli spontaani grilli-ilta, kertoo Johanna Kuisma. Kuisman perheen tytär Nella opiskelee 8. luokalla ja opinto-ohjelmaan on kuulunut venäjän kieli melkein vuoden. – Nella odotti vaihto-oppilastamme innolla ja kulkee nyt sanakirja kourassa. Tämä antaa intoa kielen opis-

keluun, äiti Johanna iloitsee ja isä Eero Kuisma nyökyttelee vieressä.

Eero Kuisman omatkin sukujuuret johtavat Kurkijoelle, jossa hän on käynyt katsomassa sukunsa vanhoja kotipaikkoja ja Elisenvaaran koulun kivijalkaa. Sukujuuria Karjalaan löytyi monen nuoren suvusta.

Kuisman perheessä majoittunut Pavel kertoo olevansa ensimmäistä kertaa Venäjän rajan ulkopuolella. Hän kehuu Elisenvaaran koulun tiloja ja erityisesti kouluruokailua, joka on omassa koulussa maksullinen. Omasta koulustaan jalkapalloa harrastava Pavel kertoo – meillä on hyvät opettajat ja tietokonealuokka. Sähköpostitse yhteydenpito tulee vastaisuudessa sujumaan opiskelijoiden välillä, niin ainakin Nella ja Pavel toivovat.

Päänavaus vaihtovierailuille

– Toivotaan, että tämä yhteistyö jatkuisi. Tämän vie-

railun takana on ollut koulumme historiasta johtuen myös Kurkijoki-säätiö, toteaa Elisenvaaran lukion rehtori Heikki Vainio torstai-iltaisessa tilaisuudessa, johon olivat kokoontuneet vierailuun osallistuneet oppilaat kummastakin koulusta, majoittajaperheet, opettajat Kurkijoen Elisenvaaran koulusta ja järjestäjätahon edustajat Elisenvaaran koulusta ja Kurkijoki-Säätiöstä.

Koulun venäjän kielen opettaja Paula Meriluoto sai erityiskiitokset järjestelyistä ja tulkkauksista.

Kouluviikon aikana muutaman oppitunnin lisäksi tutustuttiin Turun kulttuurikohteisiin, uitiin Caribian kylpylässä ja perehdyttiin Ruissalon kasveihin.

Vastavierailua on alustavasta suunniteltu ensi kevääksi.

– Muutamat päivät ovat menneet kuin siivillä, kiitän vieraanvaraisuudesta opiskelijoita ja vanhempia, jotka ovat ottaneet oppilaamme vastaan, rehtori Olga Anatolevna Aleksandrova kiit-

Kurkijoen Elisenvaaran koulun opettajat asuivat Herrasmannissa Tarvasjoella. Tiistai-iltana siellä vallitsi leppoisa aurinkoinen tunnelma, kun Elisenvaaran koulujen (meiltä 8 ja rajan takaa 2) opettajia ja neljä Kurkijoki-Säätiön edustajaa kokoontuivat päivälliselle. Syötiin tietenkin karjalanpaistia ja kaalilaatikkoo. Jälkiruokana marjakiisseliä. Matkailutilan vanha isäntä Heikki Mustamäki kertoi Tarvasjokilaisen maatilan historiaa aina 1300-luvulta alkaen. Hänen harrastustoimintansa tuloksia oli kokoustilan seinät täynnä - hienoja maisemamaalauksia aina Laatokalta asti. Kurkijoki-Säätiön hallituksen jäsenet Timo Rouhiainen ja Riitta Sainio jakavat Kurkijoen Elisenvaaran koulun opettajalle Irina Vladimirovna Shadrinalle ja rehtori Olga Anatolevna Aleksandrovalle lahjaksi Kurkijoesta kertovia kirjoja ja Kurkijoki t-paidat. Tulkkina venäjän kielen opettaja Paula Meriluoto. Teksti ja kuva Osmo Kuosa.

Vapaamuotoisessa illassa oli yhteisen nyyttikestiruo-kailun lisäksi pelejä ja vapaata oleskelua. Keinun takana vas. rehtori Olga Anatolevna Aleksandrova ja, vas. istumassa Pavel.

teele ja toivoo omasta puolestaan yhteistyön jatkuvan.

Kurkijoen Elisenvaaran koulussa opiskelee 135 oppilasta ala- ja yläkoulussa 11:een luokkaan asti. Vierailuun osallistuvat opiskelijat valittiin koulumenestyksen

ja aktiivisuuden mukaan, erityisesti painotettiin eri kouluprojekteihin osallistumista, rehtori kertoi.

Myös Nella Kuisma odottaa vaihtovierailua. – Minulla ei ole mielikuvaa, millainen Kurkijoki on, mutta sinne olisi mukava päästä. Tämä on ollut kivaa, joka päivä olen oppinut uusia venäjän kielen sanoja, vaikka välillä on kielimuutoksen tullut vastaan, Nella naureskelee, kun englannin, suomen ja venäjän kielen yhdistelmälläkään asiat eivät ole aina selvinneet.

Helena Sulavuori

Kurkijoen Elisenvaaran koulu (Suohovin koulu) on valmistunut v. 1934. Alunperin se toimi kansakouluna, jatkosodan alussa se paloi, mutta korjattiin sodan aikana koulukäyttöön ja se toimii kouluna yhä edelleen. Koulurakennusta on jatkettu, alkuperäiseen koulun kuului pääoven kumminkin puolin 2 isoa ikkunaa ja lisäksi opettajien asunto, joka oli yksikerroksinen.

Vanhoja kuvia

Kaksi kuvaa Kurkijoen historiatoimikunnasta vuodelta 1948. Istumassa vas. J. Uosukainen, Juho Tukia, pj. Pekka Kiiski, T. Kilpiö, tohtori ja toimikunnan neuvonantaja Kauko Pirinen, Simo Savolainen ja Pekka Härkönen. Seisomassa vas. P. Hämäläinen, H. Haakana ja Juho Toiviainen.

– Minusta tämä on hauska kuvapari. Joku on kertonut vitsin, toiset nauravat makeasti, toiset ovat ihan vakavia, kirjoittaa kuvat toimittanut Marjaliisa Laine. Iloinen kuva on julkaistu Kurkijokelainen No 38 1959.

*”Jo joutui armas aika ja suvi suloinen...”
kaikui matkan päätteeksi Lumijoen kirkossa.*

Kevät herää Kurkijoella

Karjalan keväinen luonto loihtii korviimme kantaautuvan äänitaulun. Tuulen huminaan sekoittuu musta- ja laulurastaan surumielisen tunteikas laulu, peipposen liverrys ja rantapellolta narskuva ruisrääkän omalaatuinen lauluääni. Seuraavan mutkan takana käenpiian epäviereisen piipittävä kevätlaulu vastaanottaa iltaiset kulkijat. Jossain kaukana kukkuu käki.

Karjalan keväinen luonto on runsaudessaan mykistävä. Pihoilta ja vanhoilta asuinsijoilta levinneet tasetit, narsissit, punaviolettiset atsaleat ja seljapensaat kilpailevat väriloistossaan valko-, kelta- ja sinivuokkojen kanssa. Ensimmäiset tuomen kukat tuoksuvat ja kullerot avaavat nuppujaan.

Tummat pilvet leijuvat taivaalla. Niiden

välistä heijastuvat auringonsäteet muodostavat loistavan kaksoissateenkaaren taivaalle. Pilvien väistyttyä iltaiset auringonsäteet kulkaavat taivaan.

Tämän kaiken saivat kokea vuoden ensimmäiset lukijamatkalaiset muun ohjelman ohessa. Viiden päivän matkan aikana vierailtiin Konevitsan luostarisaarella, yövyttiin Vpl. Pyhäjärvellä ja Kurkijoel-

la, kierreltiin ympäri Kurkijokea, etsittiin maahan hautautuneita hautakiviä, käytiin kotipaikoilla ja muisteltiin menneitä ja suunniteltiin uusia, tulevia matkoja.

teksti: **Helena Sulavuori**
kuvat: **Jouni ja Helena Sulavuori**

Kuuppalan Jäämäeltä etsimme hii-denkirnua ja luolia, niitä kuitenkin rosoisesta kal-liosta löytä-mättä. Eriko-koisia koloja ja kauniita maisemia löytyi sitäkin enemmän.

Taitavat olla yhtä ”villejä” molemmat. Kurkijokelainen kissa ihailee pihoilta levin-neiden keväisten helmililjojen kauneutta Lopotissa.

Kevätesikot kukkivat Konevitsan saarella.

Vätikkä on monelle se ainoa oikea hiekkaranta. Kukaan ei vielä uskaltanut uimaan hyiseen Laatokan veteen.

Keltavuokko on eteläisessä Suomessa harvinaisuus, sitä kuitenkin löytyy niin Vpl. Pyhäjärveltä kuin Kurkijoeltakin.

Imikkä kukkii aluksi vaaleanpunaisin kukkasin, vanhetessaan ne muuttuvat violeteiksi. Imikät kukkivat valkovuokkojen seassa Konevitsassa polun varrella matkalla Hevosonpääkivelle.

Kadun varren hiekkaisesta reunasta löytyi rehevänä kukkiva kiurunkannus Lopotissa.

Sinivuokot eivät Kurkijoen leveysasteilla ole yhtä yleisiä kuin valkovuokot.

Näihä siin sit käi!

Aikain vuottelin ko hupsu ikkää
jot pääsis Kurkjoel takasii,
Ellssiivaaraa, Tittoo ja Lopottii.
– Se Stalinin Juoseppi ei
välinttäänt mittää
mitä myö tahottii tai haaveksittii.
meijä nenä vars näytti kyl ittää,
luulkoha se jot myö häntä
kahottii?

Meil olj mieles rakas, oma
Karjala,
Laatokan veet, vuonot ja
kullerokumpareet,
potattimaat, ruiskuhilaat ja oman
tuvan kivijalat.
– Aromäes paviljongilla palkit
somaat narajiit,
tanssilois sirmakka soi, helmat
heilahtelliit.
Nuoret ja vanhat sekasii, jokkaisel
lustii nii jot!
Muistelles vällei essii nyhtää
kyynelkarpatot...

Onerva

Kevättähtimö kohotti puhtaan valkeat kukkansa Jäämäen rinteellä Kuuppalassa kohti iltaurinkoa.

Kevätlinnunherneet rehottivat sekä Konevitsan saarella että Raholaan menevän peltotien varrella.

Onkohan tämä joku taskuruoho? On vain niin rehevä. Konevitsan saarella lauttalaiturin läheisestä notkosta löytyi vielä lunta ja tämä kukka kukki siinä aivan läheisyydessä.

Suuri tulipalo Kurkijoella vuonna 1937

Vuoden 1937 toukokuun alussa Ilmi Räsänen, myöh. Kärävä, oli Käkisalmissa, missä hän kävi koulua ja asui sisartensa Lainan ja Sirkkan kanssa täysihoidossa rouva Mathilda von Hertzenin kodissa. Ilmi kertoo lisäksi, että Mathilda-rouvan poika on karjalaisten hyvin tuntema veteraani, kansakoulunopettaja Gutte von Hertzen.

Ilmi oli tuona päivänä kävelemässä kaupungilla ja jostain syystä hänen askeleensa veivät linja-autoasemalle. Sinne tuli juuri silloin linja-auto Kurkijoelta. Kun matkustajat tulivat ulos autosta, he puhuivat kiihtyneinä tulipalosta Kurkijoella. Opisto palaa!

Ilmi pelästyi ja palasi kii-reesti asunnolle soittamaan kotiinsa, joka oli Kurkijoella maamiesopiston lehtorien talossa. Kotona äiti vastasi puhelimeen ja se jo rauhoitti. Äiti kertoi, että vaara oli nyt ohi ja tulipalo oli saatu sammumaan monen palokunnan yhteisin voimin.

Tulipalon päivä-määrää emme ole saaneet varmistettua

1.5.1937 luonnosta kiin-

nostunut Ilmi kertoo päiväkirjassaan nähneensä lepakoita.

2.5. hän kertoo tulipalosta, josta hänelle oli kerrottu puhelimesta.

Linnamäen pohjoispuolella oli Kurkijoen koulutilan pajassa tai pehtorin talossa päässyt tuli irti ja alkanut levitä nopeasti. Pehdorin talo oli palanut ko-

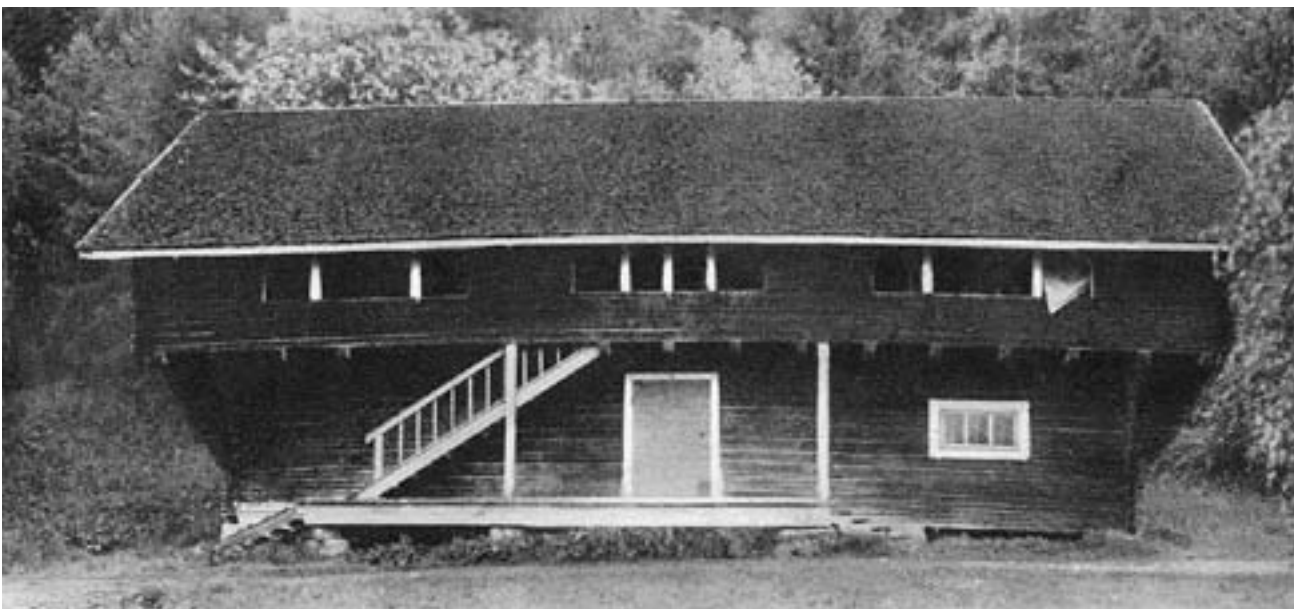
konaan, mutta paja kai saatiin osin pelastettua. Kovan tuulen vaikutuksesta tuli oli tarttunut läheisiin puihin ja palo oli lähtenyt leviämään Linnamäen rinteiden metsäs-

Näkymä Linnamäeltä opiston alueelle. Tapio Nikkari on nimennyt rakennukset. Kuvan oikeassa alanurkassa on rakennus merkitty???. Ilmi Kärävän mielestä Sonckin piirtämä aitta oli tällä paikalla. Tohtori Räsänen työpaikka, laboratorio, on navetan ja meijerin välissä.

sä Laatokalle päin. Metsän reunassa koulutilan suuri 100 metriä pitkä kivenavetta oli syttynyt ja palanut. Samoin paloi navetan lähellä ollut museoksi suunniteltu, Lars Sonckin piirtämä aitta tai riihi tavaroineen. Tuli oli levinnyt aina Hiitolan tien

varressa olevaan laboratorion puistoon saakka. Laboratoriorakennuksen kattokin oli vähällä syttyä, ja samoin jokin ulkorakennus maantien toisella puolella useammankin kerran. Siinä vaiheessa palokunnat kuitenkin saivat tulipalon

Lars Sonckin piirtämä riihi, josta piti tulla museo.

Kirjasta Kurkijoen Maamiesopisto 1910–35

Paja ja pehtorin talo ovat Linnamäen pohjoisrinteen alaosassa puiden seassa. Kuvan yläreunassa oleva ohut viiva osoittaa paikkaa. Samanlainen ohut vaalea viiva osoittaa millä kohtaa riihi suunnilleen oli. Navetta sijaitsee jokien yhtymiskohdasta Laatokalle päin. Laboratorio oli lähellä Hiitolan tietä, joka kulkee kirkon edessä ja joen ylitse. Raholanjoki on joen taaempi haara. Sen mutkassa oli koulutilan sauna ja venelaituri, jossa pidettiin koulutilan moottorivenettä. Rannalla oli koulutilan tallimestarin ja karjanhoitajien asuntoja. Opiston sauna, jota Räsäsetkin käyttivät, oli kirkkoa vastapäätä Kurkijoen suulla, eikä näy tässä.

sammumaan.

Karja oli saatu siirrettyä pois ennen navetan palamista, mutta päiväkirjassa ei ole siitä merkintää.

Useita opiston ja koulutilan rakennuksia oli pienellä alueella aivan lähellä toisiaan kirkon vastaisella puolella Kurkijokea. Tuosta joen lyhyestä suuosasta käytettiin joskus myös nimeä Opiston joki tai vain Joki. Opettajien asunto, jossa Räsäsen perhe asui ja jossa on nykyisin Kurkijoen museo, ei sekään ollut kaukana paloalueesta. Suuronnettomuus oli ollut todella lähellä.

Koulutila ja opisto olivat omia erillisiä yksiköjään, jotka puheessa mainittiin erillisinä. Koulutilan navetta korjattiin samana kesänä, mutta riihi-museota ei rakennettu uudelleen. Oliko rakennus ollut riihi joskus aikaisemmin, ei ole tiedossa. Mutta Ilmi muistaa, että heidän perhettään kutsuttiin joskus Riihimäen Räsäsiksi.

Arkkitehti Lars Sonckin piirtämiä rakennuksia oli Kurkijoella kaikkiaan kolme

Varmaan sen vuoksi, että hänen veljensä agronomi Karl Joel Sonck toimi 1901 – 1919 Kurkijoen koulutilan tilanhoitajana. Sonckin suunnittelemista lukuisista merkittävistä rakennuksista mainittakoon tässä vain Tampereen tuomiokirkko, Kallion kirkko Helsingissä, Kultaranta ja Sibeliuksen koti Ainola.

Kurkijoella Lars Sonck suunnitteli veljelleen asuintalon, joka valmistui 1915 Raholanjoen taakse. Kun Sonckit muuttivat pois Kurkijoelta 1919, tilanhoitajaksi tuli J.V.Sipilä ja paikkaa alettiin kutsua Sipilänmäeksi. Asuinrakennus on edelleen olemassa. Venäläinen leskirouva Lidia Ivanova omistaa sen ja kunnostaa vähän kerrallaan. Olemme lukeet talon vaiheista vuosien mittaan Kurkijokelaisessa.

Toinen Lars Sonckin suunnittelema rakennus oli

tuo jo edellä mainittu koulutilan ns. riihi. Se sijaitsi Linnamäen juurella, lähellä tietä, suuresta kivenavetasta vähän nykyiseen museotaloon päin. Riiehen oli koottu vanhoja työkaluja ja tarkoitus oli ollut avata tämä ”opiston museo” kesällä 1938.

Rakennuksen etupuolella oli parvi, jonne nousiin portaita. Ilmi kertoo, että heillä työillä oli ollut tapana kokoontua ”lauluparvelleen” laulamaan yhdessä.

Kolmas Sonckin piirtämä rakennus oli kesämökki Heposaareessa, joka oli ollut koulutilan ja opistolaisten käytössä. Siitä ehkä enemmän myöhemmin. Rakennusta ei enää ole.

Ilmi Kärävä kertoi ja M. Laine kirjoitti

Kuvat: Kolme valokuvaa (kuvat 1-3) on Tapio Nikkari skannannut pyynnöstämme kirjasta ”Kurkijoen maamiesopiston historia 1910–1935.” Kirjan kuvat on kuvannut Kuvakeskus Helsingistä

Suuri kivenavetta ennen tulipaloa

Haasteltiin ja päätettiin

Museollamme on monta tehtävää

Yleensä katsotaan, että museoilla on kolme päätehtävää: kokoelmien tallentaminen, tutkimustyö ja yleisön palveleminen.

Kurkijoki-museon kohdalla helpoimmin toteutuva tehtävä on kokoelmien ylläpitäminen ja kartuttaminen. Meillä on arvokkaat ja ainutlaatuiset kokoelmat, esimerkiksi valokuvien osalta merkittävät aivan valtakunnallisella tasolla. Silti aineiston kartuttaminen on edelleen tärkeää, toimiihan museo Kurkijoen ja kurkijokelaisuuden muistipankkina tallentaen asioita, joita on olemassa vain yksi ainutkertainen kappale.

Yleisöä palveliaan ennen muuta pitämällä museota auki ja esittelemällä näin kurkijokelaisuutta. Tutkimus on toistaiseksi jäänyt vähemmälle huomiolle, mutta sellaiseksi voi laskea esimerkiksi valokuvien tunnistamistyön ja kuvien käytön vaikkapa sukututki-

muksessa.

Museoihin ja arkistoihin talletettu tieto säilyy jälkipolville, joille se voi vuosikymmenien kuluttua olla kultaakin kalliimpaa. On odotettavissa, että tarve museomme esine- ja ehkä erityisesti laajan valokuvakokoelman käytölle vain kasvaa tulevaisuudessa. Monille tulevien sukupolvien edustajille kokoelmamme lienevät keskeinen keino hankkia tietoa esimerkiksi esivanhempiensa kotikylästä ja elinympäristöstä.

Tulevat sukupolvet voivat kuitenkin löytää tietoa vain, jos sitä on aikanaan tallennettu. Katoamisvaarassa olevaa mutta arvokasta Kurkijoki-aineistoa ovat esimerkiksi paikkoihin, ihmisiin tai menneisiin tapahtumiin liittyvät tarinat. Paljon tallennettavaa olisi myös esimerkiksi paikannimisissä. Ja museomme aarteessa – siinä valokuva-

lukuisasti tunnistamista odottavia kuvia.

Juuri näihin tarpeisiin liittyy tänä keväänä käynnistynyt, EU:n osin rahoittama, *Perinne eläväksi* -kehittämishanke. Museon ohella toinen kurkijokelaisen perinteen tallentamisen tukipilari on tietenkin tämä sanomalehtemme.

Vuosikymmeniä jatkuneen työn ja uuden kehittämishankkeen ansiosta Kurkijoki-museon perusasiat ovat juuri nyt hyvällä tolalla. Muutaman vuoden kuluttua on taas keksittävä uusia keinoja, jotta pystymme palvelemaan kurkijokelaisesta perinteestä kiinnostuneita ihmisiä entistä paremmin.

Kehitettävää museollamme riittää, ja taloudelliset resurssit säilyvät rajallisina tulevaisuudessakin. Talkootyötä on jäljellä paljon: yhteisten tavoitteiden toteuttamiseen tarvitaan aivan erityisesti tämän lehden lukijoita.

Ville Laakso, Loimaa

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunnan jäsen ja museotoimikunnan puheenjohtaja.

Isäni syntyi Riekkalan kylässä vuonna 1939. Suku (alun perin Löyhkö) on asunut pitäjässä ainakin jo vuonna 1631. Kävin ensimmäisen kerran Kurkijoella 1992 ja olen sen jälkeen viettänyt eri puolilla Laatokan Karjalaa yhteen laskien useita kuukausia, erityisesti erilaisten arkeologisten tutkimushankkeiden parissa.

Lyhyt tarina, pitkä häiriö, rauhaan?

Kurkijoelta oli lähdeittävä evakkoon marraskuussa v.1939. Niin se vissiin oli? Tereskän seppä-Jaakko oli isäni ja Elsa äitini (s. Räköläinen).

Itse synnyin lokakuussa 1939. Kättilö, neiti Malinen, oli äidille vihainen, kun meni päästämään lapsensa navetassa. Varmaankin pyrin maailmaan kovalla kiireellä. Navetta oli lämmin ja turvallinen paikka synnyttää. Tuvassa oli lapsia ennestään ja siksi kai äiti paikan hätäpäissään valitsi. Kättilö Malinen tuli paikalle kun lapsi oli pesty ja lakanoissa. Kyllä synnyttäjä sai kuulla madonluvut. Semmoiseen paikkaan menet lasta päästämään! Navetta on täynnä pöppöjä. Hyvä jos poika hengissä selviää.

Koska kirjoitan, niin ainakin elämään jään. Vuosia on 71.

Talvisota syttyi marraskuussa 1939. Kuukauden ikäinen käärö kopattiin muiden lapsien kera evakkorekeen ja ei muuta kuin karkuun. Kauhun hetket kavautuivat syvälle geeneihin värittämään loppu elämäni,

otaksun. Evakkoon turvaan pääsimme tietääkseni Vajakoskelle. Täytyy oikein ottaa selvää.

On tullut halu kertoilla otsikossa mainitusta häiriöstä. Kuinka monta kertaa elämäni varrella olenkaan tuntenut pienuutta ja surkeutta itseni suhteen. Muut ovat parempia, itse olen mitätön. Tunne on seurannut mukana pitkään. Jostainhan se on johtunut.

Marttyyrimäisesti olen hakenut syytä sodasta, lapsuudesta. Pakoon ei ole päässyt. Kyllä sitä yritin jos jotenkin. Nuorukaisena, olakseni edes jotakin, häiriköin ja tappelin. Piiloon ja pakoon pyrin näennäisillä ja omituisilla lähdöillä, työllä, matkahommilla, vihalla. Luultavasti eniten vihasin

itseäni. Hidasta itsemurhaa tein tupakoimalla ja juomalla. Siinä sitten satutin

omia läheisiäkkin. Nykyään kuitenkin tuntuu paremmalta. Jopa itsetuntoni alkaa palautua.

Tässä iässä on kiitollinen ristintiestä. Oleellinen rupeaa kirkastumaan. On elämäni ollut helpompaa monen

Meidän perhettä, seppä-Jaakko sylissä pien Kaakko niin kuin minua kutsuttiin. Äiti Elsan vieressä Sirkka ja Hilikka. Pentti ja Sinikka seisovat edessä.

toisen matkaan verrattuna. Tietenkin opittavaa on loppuun asti.

Kun rupeaa kirjoittamaan, aiheita alkaa muistilokeroista kummuta. Itse olen Pöytyältä Turkuun muuton jälkeen pakonomai-

sesti torjunut menneisyyttä. Se tuntui aikoinaan surkealta. Nyt uskallan katsella. Teen pienimuotoista sukututkimusta. Keräilen kuvia ja jututan siskoja jotka ovat minua vanhempia. Pikku-serkkumme Terännön Pau-

lin lähettämät kuvat ovat tärkeitä.

Hannes oli vanhin lapsista. Hän oli syntynyt 1925. Hän jatkoi seppä-Jaakon ammattia. Vissiin suvussamme on seppiä aina ollut. Ja oli hän myös rintamalla.

Rauhan palattua ja hänen kotiin kävellessään me lapset leikimme kotipolulla. Hannes oli kysynyt kenenkäs lapsia työ ootta. Nyt Hannes lepää isän ja äidin vieressä Pöytyän hautausmaalla.

Kaksoistytöt Sirkka ja Hilikka syntyivät v.1929. Sinikka-siskoni on läheisin. Hän on pari vuotta minua vanhempi. Sinikan kanssa pentuna suurimmat tappelut kisailtiin. Muistan kun sain joululahjaksi pienen vasaran. Sillä sitten kopautin häntä päähän. Sen jälkeen Sinikka ei pikkuveljeään uskaltanut kiusata. Nyt Sinikka on muisteloiden tietopankki. Aiomme jatkossa kirjoitella hänen tarinoitaan. Ehkä joku kelpaa lehtemme. On myös kaksi nuorempaa veljeä, Jorma ja Jouko. Pentti kuoli jo välirauhan aikana kymmenvuotiaana suksimäessä laskettuaan jäiseen kynnöspeltoon. Kun äiti itki Pentin kuolemaa, olin sanonut elä itke, miust tulee siul uus Pentti.

Turussa 17.5.2011

Tarinan kertoi

Jaakko Teräntö

Korvaton nalle ja muita tarinoita

Moni, joka joskus on kierrellyt kirpputoreilla tai ihas-tellut antiikkiliikkeiden valikoimia, on jonkun kauniin tai erikoisen esineen nähdessään jäänyt miettimään sen tarinaa. Pohtinut sellaisia kysymyksiä kuin mistä se on tullut, kuka sitä on käyttänyt ja mistä se on saanut kolhunsu. Jos ihmettelijällä on ollut oikein hyvä onni, on myyjä kenties osannut vastata kysymyksiin.

Toisin on museossa. Museon tehtävä on paitsi pitää esillä kiinnostavia tavaroita, myös pystyä kertomaan ihmisille niiden tarina. Museoesineen arvokkuutta ei mitata rahassa vaan sillä, onko sillä tarina vai ei. Myös tarina, muisto, tulee lähemmäs kuulijaa, jos hän voi itse nähdä siihen kuuluvan esineen kuin todisteena menneestä maailmasta. Esimerkiksi korvattomaksi ja karvattomaksi hellitty nalle on koskettava muistuttaja lapsen hellyyden kaipuusta ja koti-ikävästä.

Museo ei voi kuitenkaan kertoa esineiden tarinoita, ...

Museo ei voi kuitenkaan kertoa esineiden tarinoita, jos esineiden lahjoittajat eivät ole muistaneet niitä itseään. Siksi esineitä samoin kuin valokuvia museolle lahjoitettaessa on hyvä istahtaa hetkeksi alas ja

kirjoittaa paperille esineen tiedot ja siihen liittyvät muistot. Mikään tarina ei ole liian pieni tai arkinen.

Niin kovasti kuin joskus mieli tekisikin, museot eivät voi ottaa vastaan kaikkia maailman tavaroita. Siksi tärkeimpiä ovat ne, joilla on tarina, jonka museo voi säilyttää ja kertoa museossa kävijöille. Kurkijokimuseolle tärkeimpiä ovat esineet ja tarinat Kurkijoelta ja kurkijokelaisista. Jos haluatte lahjoittaa esineenne ja tarinanne museolle niin ottakaa yhteyttä museotoimikuntaan tai minuun, niin mietimme yhdessä, voisiko museo saada yhden tarinan lisää kerrottavaksi.

Niina Lehmusjärvi
Perinne eläväksi –hankkeen projektipäällikkö.

Talvisotaa ilmasta käsin

Viipurin reaalilyseon kasvatti, lentomestari evp. Aimo Vahvelainen oli vain 18-vuotias, kun hänet hyväksyttiin ohjaajaoppilaaksi Kauhavalle reservin aliupseerikouluun. Itse koulutus alkoi syyskuun alussa. Seuraavana vuonna alkoi talvisota. Nuori mies joutui tositoimiin, vaikka lentotunteja oli vasta alle 130 tuntia.

Aimo Vahvelainen oli talvisodassa taistelulentäjänä Lentolaivue 24:ssä, mikä oli Suomen ilmavoimien hävittäjälentolaivue, joka perustettiin 10. lokakuuta 1934. Se osallistui sekä talvi- että jatkosodan ilmasotatoimiin.

Nykyisin Lappeenran-

nassa asuva lentomestari evp. Vahvelainen muistaa tarkasti sodanaikaiset tapahtumat. Tuolloin talvisodan viimeistä edeltävänä viikona oli siirtyminen Naantalin Kultarannasta Lemintukikohtaan. Lentosää oli tuolloin siinä määrin huono, että oli yövyttävä Lahdessa. Sitten alkoivat tositoimet Viipurinlahdella.

Laivueen kalustona olevia Fokker D.XXI -hävittäjiä oli viidessä lentueessa. Talvisodan loppuvaiheessa maaliskuun alkupuolella 1940 laivue osallistui Viipurinlahdella rynnäköintiin kohteenaan jäällä etenevät venäläisten jalkaväkiryköt.

Ilmasta käsin näki venäläisten aurasurat Viipurinlahdella Koiviston suunnalta Säkkijärven rannikolle. Yksi kolmesta väylästä oli Vatnuorista Vilaniemeen. Erään aamun havainto niiltä kohdista on jäänyt vahvasti kertojan mieleen. - Vihollisjoukot olivat yön pimeydessä kulkeneet Säkkijärven rannikolle. Kylmästä johtuen leveä miesrinki istui kylki kyljessä ja ringin keskellä paloi tuli.

Koska Fokkerissa oli suksat, niin oli iso etu, että päästiin nopeasti ilmaan. Aukeaa tarvittiin kiitoradaksi vain pari-kolmesataa metriä. Joskus lennettiin suksat hipoen jäätä. Taistelulentäjä

oli yhtäaikaaisesti lentäjä ja konekivääriampuja.

Aimo Vahvelaisen lentokirjasta on luettavissa tarkasti hänen lentonsa.

Lentopäiväkirjan mukaan on 12.3. maininta klo 16.10 alkaneesta lennosta Elisenvaaraan ja takaisin. Samana iltana Aimo Vahvelainen lensi klo 18.05 – 18.20 koneen Lemiltä Lappeenrantaan huoltoon. Viimeisenä talvisotapäivänä on kirjoitettu: 13.3. 6.15-6.30 Lappeenranta-Lemi (sota loppui).

Aimo Vahvelainen oli hävittäjälentäjänä myös jatkosodassa Lentolaivue 24:ssä. Ilmavoimista hän jäi eläkkeelle 37-vuotiaana. Muuta toimintaa on riittänyt sen jälkeen.

Paula Penttilä

Fokker FR-90 Lemillä maaliskuussa 1940. (Kuva: Aimo Vahvelaisen kuva-arkisto.).

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Loviisassa
2. Partioliikkeen
3. Vety
4. Vuonna 1936
5. Lepopäivän pyhittäminen
6. 1852 m
7. Mänty
8. Tenojoen
9. Juhani Ahon
10. Harmonikan

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
VT Kaarina Nylamo
OTM Laura Kosonen
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Kurkijokelaisuus on voimissaan!

Kurkijoki-isännänviiri
95 €

Hanki upea Kurkijoki-isännänviiri
vaikkapa lahjaksi.
Pituus 4 metriä
Leveys 45 cm (leveästä päästä)

Pidetään perinnettä yllä!

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39 eur.** Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Sisältää myös erityisesti
nuorille suunnattua ohjelmaa!

IV Lukijamatka to-su 25.-28.8.

Kurkijoki-Säätiön nuorisotoimikunta järjestää osana elokuun lukijamatkaa omaa ohjelmaa erityisesti nuorille.

Tarkoituksena on käyttää matkan lauantapäivä muun muassa valokuvauksen ja videokuvauksen parissa. Ohjelma tarkentuu vielä kevään edetessä ja siitä saa lähettää toivomuksia Kurkijokelaisen toimitukseen.

Alustava matkaohjelma:

torstai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi- Käkisalme-Kurkijoki

perjantai: kiertäjälo Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkien päivä / nuorisotoimikunnan järjestämää ohjelmaa

sunnuntai: Kurkijoki-Sortavala-Värtsilä-Helsinki-Loimaa

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa 2-4 hengen huoneissa ja kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan /päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut Käkisalmissa ja Sortavalassa

Hinta: **300 €** sisältäen matkaohjelman ja ruokailut + lisäksi ryhmäviisumi 61 €.

Hinnat saattavat muuttua ruplan kurssista tai Venäjän viisumipäätöksistä johtuen.

Ilmoittautumiset Kurkijokelaisen toimitukseen 16.6. mennessä
tiistaisin ja torstaisin klo 9-14 puh. (02)762 2551, 050-5213336.

Vinkkaa reissusta jälkipolville!

Museolle avustusta Loimaan kulttuuri- toimelta

Loimaan kulttuuritoimi myönsi 1000 euron avustuksen Kurkijoki-Museolle nuoren palkkaamiseksi kesätyöntekijäksi.

Perinteisesti museota ovat pitäneet kesäaikaan auki lähistöllä asuvat nuoret. Museo on näin voinut tarjota yhdelle nuorelle osa-aikaisen kesätyöpaikan. Työtehtäviin on kuulunut museon aukipitäminen lauantaisin ja sunnuntaisin.

Tänä kesänä museolla toimii lisäksi Perinne eläväksi – hanke ja museo-
viraston valokuvien digitoimiseen keskittynyt kahden kuukauden mittainen projekti, siksi museo on auki myös keskiviikkoisin ja projektipäällikkö Niina Lehmusjärvi on silloin tavoitettavissa.

Kurkijoki-Museo

Museon avajaiskahvit ja kesänäyttelyn avajaiset su. 5.6. klo 12-16!

Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

Avoinna kesä-, heinä- ja elokuussa keskiviikkoisin,
lauantaisin ja sunnuntaisin klo 12-16
la 4.6.2011 alkaen.

Pääsymaksut: Aikuiset 2 €
Lapset (alle 12 v.) 1 €

Ryhmävaraukset: Museo 050 4036050
Eino Vepsä 0500 875211
Antti Eklund 050 3426608

